

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ I. K.**, bývajúceho v L., **2/ B. K.**, bývajúcej v L., proti žalovanému **H.**, so sídlom v J., IČO : X., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7 C 67/2014, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2014 sp. zn. 5 Co 484/2014, takto

r o z h o d o l :

Návrh žalobcov na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 5. marca 2014 č. k. 7 C 67/2014-13 nariadil predbežné opatrenie v znení, že žalovaný je povinný zdržať sa výkonu záložného práva podľa zmluvy z 10. decembra 2007 dobrovoľnou dražbou k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území L., zapísaným na LV č. X. parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², parcele č. X. – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², parcele č. X. – záhrady vo výmere X. m² a dom so súpisným číslom X. na parcele č. X. a to najmä zdržať sa predaja týchto nehnuteľností formou dobrovoľnej dražby, až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení citoval príslušné ustanovenia O. s. p., poukázal na predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia podľa § 102 ods. 1 O. s. p. a listinné dôkazy predložené k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Uviedol, že žalobcovia nepresne uvádzajú, že zmluvu o splátkovom úvere uzavreli so žalovaným, lebo z jej kópie vyplýva, že bola uzavretá medzi S., so sídlom v B., t. j. právnym predchodcom žalovaného. Samotná zmluva o zriadení záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam bola uzavretá medzi touto spoločnosťou a žalobcami. Podľa oznámenia

o začatí výkonu záložného práva mal súd za preukázané, že táto spoločnosť zmluvou o postúpení pohľadávok č. X. z 13. decembra 2013 postúpila žalovanému pohľadávku vedenú proti žalobcom vo výške 139 792,27 € s prísl., čím je daná pasívna legitímácia v konaní označeného subjektu. Žalovaný 31. januára 2014 ako záložný veriteľ podľa § 1511/ Občianskeho zákonníka oznámil žalobcom začiatok výkonu záložného práva k nehnuteľnostiam, realizovaného formou dobrovoľnej dražby, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti, ku ktorým má záložný veriteľ zriadené záložné právo. Nakoľko žalobcovia sa domáhajú v danom konaní zákazu výkonu záložného práva, súd mal za to, že je dôvodná dočasná úprava pomerov účastníkov predbežným opatrením. Za predpokladu, že bude návrhu vo veci samej vyhovené a žalovaný by pristúpil k výkonu záložného práva ešte pred takýmto rozhodnutím, došlo by k neprimeranému zásahu do vlastníckych práv žalobcov a realizáciou záložného práva by bolo dotknuté aj právo tretej osoby, t. j. vydražiteľa. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne v rozhodnutí vo veci samej.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného uznesením z 29. mája 2014 sp. zn. 5 Co 484/2014 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Dospel k záveru o dôvodnosti odvolacích námietok žalovaným. Poukázal na predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia vyplývajúce z citovanej pozitívno-právnej úpravy, ktoré v ďalšom rozobral. Vychádzajúc z predmetu konania v danej veci uviedol, že podľa jeho názoru nie je možné nariadiť predbežné opatrenie tam, kde by išlo o úpravu faktických vzťahov upravených medzi účastníkmi konania a kde by nešlo o úpravu predbežnú, ale konečnú resp., že by sa predbežným opatrením vytvoril nenávratný stav v právnych vzťahoch medzi účastníkmi konania. Napokon, že by obsah predbežného opatrenia mal byť zásadne odlišný od obsahu rozhodnutia vo veci samej, aby sa ním neprejudikovalo konečné riešenie veci a predbežným opatrením možno niekoho obmedziť vo výkone jeho práv len v nevyhnutnom rozsahu a len prechodne. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 3/2012 a na závery z neho vyplývajúce. Predbežné opatrenie nie je možné nariadiť na základe tvrdení žalobcov, ktorí porušili povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o splátkovom úvere z 10. decembra 2007 bez preukázania bezprostredne hroziacej ujmy. Žalobcovia nikdy nerozporovali skutočnosť, že by boli dlžníkmi žalovaného a relevantným spôsobom ani výšku voči ním uplatnenej pohľadávky. Napriek viacerým výzvam nikdy existenciu a výšku pohľadávky nespochybnili. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu považoval za strohé, stručné a chabé. Postup žalovaného o začatí výkonu záložného práva nebol predmetom dokazovania vo veci samej

a vzájomné vzťahy medzi účastníkmi sa vyriešia až pri dokazovaní a ani odvolací súd nemá možnosť v konaní o nariadenie predbežného opatrenia vykonávať dokazovanie vzhľadom na jeho účel. Podľa názoru odvolacieho súdu teda zatiaľ neboli splnené podmienky pre nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Jeho prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a dôvodnosť z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že krajský súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa zásadným spôsobom a odlišne ako ten istý krajský súd v obdobnej právnej veci. Tým porušil princíp právnej istoty a právo na súdnu ochranu, lebo v rovnakých podmienkach musí dať rovnakú odpoveď. Citoval pritom závery vyplývajúce z uvedených nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky. Názor odvolacieho súdu považovali za nesprávny. Navrhli konanie prerušiť a vec predložiť Súdnemu dvoru EÚ s otázkou, či výkon záložného práva podľa slovenského právneho poriadku je v súlade s právom EÚ. Aj záver odvolacieho súdu o nedostatku vecného súvisu s návrhom vo veci samej nie je podľa nich správny. Neplatnosť právneho úkonu je dostatočným vyjadrením sledovaného cieľa vo veci samej. Navrhli preto uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr, či je dôvodný návrh žalobcov na prerušenie dovolacieho konania.

Podľa § 243c O. s. p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci je povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú :

a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. Ak sa táto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Ak sa takáto otázka položí v prebiehajúcom konaní pred súdnym orgánom členského štátu v súvislosti s osobou, ktorá je vo väzbe, Súdny dvor Európskej únie koná bezodkladne. V druhej vete čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je zakotvená povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný, požiadať Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny súdny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

K otázke povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu predložiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa na základe predbežnej otázky položenej Corte suprema Cassazione vyjadril aj Súdny dvor Európskej únie. V rozsudku CILFIT, C – 283/81 zo 6. októbra 1982 Súdny dvor uviedol: „Článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva, s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva (tzv. *acte éclairé*, obdobne vo veci *Da Costa* 28,29 až 30/62, z 27. marca 1963, Zb. 61,77, fr. znenie), alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom rozumné pochybnosti (tzv. *acte clair*), pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva“.

V danom prípade treba za určujúce považovať to, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nespočívajú na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie.

Preto dospel dovolací súd k záveru, že nie je daný žiadny dôvod, pre ktorý by malo byť vyhovené návrhu žalobcov na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Dovolací súd vzhľadom na to predmetný návrh zamietol.

V ďalšom dovolací súd skúmal, či dovolanie žalobcov smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., tieto ustanovenia ale neplatia, ak ide (o. i.) o uznesenie o predbežnom opatrení (pozri § 239 ods. 3 O. s. p.). Dovolanie žalobcov smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, preto dovolanie proti nemu je v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. neprípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade konania spôsobujúcej zmätočnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie v zmysle § 239 O. s. p. prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k takejto vade skutočne došlo. Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietali a ich existencia

nevyšla v dovolacom konaní najavo. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobcovia namietajú odňatie im možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) odvolacím súdom spočívajúcim v porušení princípu právnej istoty a práva na súdnu ochranu nesprávnym právnym posúdením veci odlišným od právneho posúdenia v obdobných veciach.

V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že pokiaľ aj nastala situácia, v ktorej majú senáty odvolacieho súdu na riešenie istej právnej otázky rozdielny názor, neznamená to, že by v danom prípade porušili princíp právnej istoty a z neho prameniacu možnosť účastníka predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

Pokiaľ ide o samotné právne posúdenie veci treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkané správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Aj tzv. iné vady konania sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, samy osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vychádzajúc z uvedeného možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania proti uzneseniu krajského súdu o predbežnom opatrení nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovanému, ktorý mal v dovolacom konaní úspech, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. decembra 2014

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová